

hvervede Beviisligheder's Forelæggelse for Retten. Paa hvilket Stadium af Beviisførelsen det er meest passende, at et Document forelæses, maa overlades til Parterne at bedømme.

Skjøndt Vidner hos os først tages i Ed, efterat de have afgivet Forklaring, synes dog Edsfæstelsen at burde ifølge den nye Rettergangsform ved Rigsretten finde Sted forud. Dette stemmer ogsaa med fremmede Love. For Eden er foreslaaet en kort Formel.

At lede Vidneforhøret er overdraget til Formanden; dog har man troet, at han efter Omstændighederne kunde tillade Parterne at rette Spørgsmaal umiddelbart til Vidnerne. Uden Indskrænkning at overlade Parterne at forhøre Vidnerne, anseer man, i det Mindste for Tiden, for betænkeligt, og man frygter for, at Fremtiden derved for meget vil foregribes.

Vægrer et Vidne sig ved at afgive Svar, kan det ikke undgaaes at paalægge samme en Straf; dog forstaaer det sig, at det først kan blive at afgjøre, at Vidnet ikke paa Grund af sit Forhold til Sagen eller Parterne eller andre Omstændigheder ifølge Loven er fritaget for at svare.

Foraaavidt der i Sagen optages et Syn eller Skjøn, vil det ofte være tilstrækkeligt, at Forretningen bestreven fremlægges i Retten og oplæses, men efter Omstændighederne kan det dog være hensigtsvarende, at Syns- eller Skjønsmændene indstævnes for at afgive yderligere Forklaring i Rigsretten, og i saa Fald maa forholdes ligesom med Hensyn til Vidner.

De Forklaringer, som et Vidne, der møder og forhøres i Rigsretten, har afgivet under den foreløbige Undersøgelse, blive ikke at opæse, da der skal dømmes efter de i Rigsretten

under Ed givne Udsagn. Derimod kan det ikke undgaaes at tage Hensyn til de ved Underretten modtagne Vidnesbyrd, naar Vidnet efter Rigsrettens Bestemmelse ikke møder i denne, eller dets Møde sammesteds ikke har kunnet bevirkes.

Det er muligt, at det under Forhandlingerne kan vise sig, at der i Sagen gives andre Beviser, end de, som haves tilstede. Ganske at udelukke slike Beviser lader sig ikke forsvare, og der maa altsaa gives Retten Mynlighed til at inddrage dem, dog bør Parterne have Leilighed til at udtale sig derover.

Skal af sig eller anden Grund Forhandlingerne afbrydes, har dette sine store Ulemper, da Dommerne efterhaanden tabe Erindringen af mange Enkeltheder i Forhandlingerne og dog skulle dømme i det Væsentlige alene efter de mundtlige Forhandlinger. Det er derfor aldeles en Nødvendighed, at enhver Afbrydelse bliver kortvarig. Her er den foreslaaet til i det Høieste 3 mellemliggende Dage. Bliver den længere, skal Hovedforhandlingen begynde forfra. Heraf bliver det atter en Folge, at man, for at undgaa Hovedforhandlingens Fornødsel, der letteligen kan medføre, at allerede afgivne Vidnesbyrd spildes, maa foreskrive, at Vidner, som i den anførte korte Frist kunne komme tilstede, skulle være pligtige at møde, skjøndt de ikke faae det ellers sædvanlige Varsel.

§§ 67—69.

Med Hensyn til Parternes Udvikling af Sagen og Begrundelsen af deres Paastande har man troet at kunne holde sig til de Regler, som følges ved Høiesteret, saaledes at der kan tales to Gange fra hver Side, og at det, naar Forsvareren har endt sit Foredrag, tilslædes Tilstalte personligen at tilføie hvad han finder ijenligt til sit Tary.